

En lloc d'anar endavant, anem enrere

Ramon Baraldés, director del Montepio

Després d'una pròrroga en relació a la data anunciada de principis d'any, sembla que a partir del dia 1 de setembre arriben els canvis de tarifes a l'autopista, que ja vam anunciar fa mesos, i que penalitzaran tots els vehicles que no utilitzin Teletac o l'aplicació Satelise. Amb qualsevol altra forma de pagament, es perdran les bonificacions que s'aplicaven fins ara per a tothom, i es passarà a pagar, tots els dies i a qualsevol hora, el preu desorbitat que té la nostra autopista els caps de setmana.

Un dels cavalls de batalla des de fa més dues dècades al nostre territori és la reivindicació per a la millora de la mobilitat a la Catalunya Central. Hi ha dèficits molt importants en transport ferroviari. Però l'altre gran punt feble és la suma desastrosa de circumstàncies que formen la carretera C-55 i l'autopista C-16: una carretera de traçat antic i sobresaturada de circulació, i una autopista paral·lela infravalorada i amb preus desorbitats. Per molt que la Generalitat hagi implantat alguns descomptes, és evident que el transvasament de trànsit cap a l'autopista no funciona.

El Montepio, que forma part del Consorci Viari de la Catalunya Central, comparteix i actua en totes les accions de pressió i reivindicació que es duen a terme. Per a la seguretat de la nostra ciutadania, per no perdre competitivitat industrial i empresarial en favor d'altres zones més ben comunicades, exigim:

- El desdoblament de la C-55 per augmentar la seguretat en aquesta via i per adaptar-la a les necessitats actuals.
- Una eurovinyeta gratuïta mentre no es desdobli la carretera, per poder utilitzar el troncal de l'autopista entre Manresa i Sant Vicenç de Castellet com a ronda exterior de Manresa (tal com ja s'ha fet a Girona, amb resultats molt positius).
- Universalització dels descomptes a l'autopista, sense limitacions de franges horàries, per afavorir el transvasament real i efectiu de trànsit cap a aquesta via.

És inevitable que ens sentim decebuts, molestos i culpables perquè no acabem de sortir-nos-en a l'hora d'aconseguir que es facin realitat aquestes reivindicacions que no són només de les institucions de les nostres comarques, sinó que són un clam clar de la ciutadania i de l'àmbit

empresarial. I estem convençuts que ens queda encara feina a fer per aconseguir una unitat política i institucional, que ens uneixi a tots en una sola veu per reclamar millores a les infraestructures viàries i ferroviàries. No és un caprici. És un acte de justícia cap a les nostres comarques.

I mentrestant, tenim entre mans una altra batalla: hem d'impedir que els canvis que s'aplicaran a partir del dia 1 de setembre es converteixin en una via de recaptació monetària a favor de la gran empresa explotadora de l'autopista.

Cal que entre tots garantim que la informació arribi a tots els col·lectius, amb especial incidència en el món empresarial. Les últimes dades ens diuen que el 40% dels vehicles que passen per l'autopista no fan servir dispositius de pagament dinàmic i que, d'aquests, un 95% - segons dades de la Generalitat- són empreses o autònoms. Seran, doncs, els grans castigats si no posem fil a l'agulla per començar a revertir aquesta situació d'injustícia que patim, fa dècades, a les nostres comarques.

Article publicat a la premsa:

Nació Digital:

<https://www.naciodigital.cat/manresa/opinio/19988/lloc/anar/endavant/anem/enrere>

Manresa Diari:

<http://manresadiari.cat/noticies/detail.php?id=51977>

Regió7:

EL CROQUIS

Josep Camprubí

INVESTIDURA FALLIDA I ACORD AL PARLAMENT

Pedro Sánchez és un mestre de les maniobres polítiques. Però, és clar, no sempre tot acaba sortint bé. I sembla que, si més no de moment, la jugada del capdavanter del PSOE ha fracassat de manera rotunda. Sánchez segurament pensava que la debilitat política de Podemos –que a les eleccions del 28 va tenir un resultat poc brillant– faria que acceptés qualsevol dels seus plantejaments. Havia calculat que Podemos no estava en condicions d'ofrir gaire resistència. I pensava que per la seva necessitat de tenir visibilitat pública, el partit de Pablo Iglesias estaria d'acord amb tot allò que el PSOE proposés. Però no ha estat

així, evidentment, i la bona estrella de Pedro Sánchez s'ha eclipsat per excés d'autoconfiança. Com en tota activitat política, preveure encertadament les reaccions dels companys de viatge més propers és bàsic per mantenir-hi unes relacions estables. Pedro Sánchez s'ha refiat del pes històric de les seves sigles i de l'experiència en gestió pública que han acumulat al llarg dels anys, un pes històric i una experiència que són molt menors a Podemos, que malgrat tot té la seva pròpia visió del món i unes línies d'actuació que vol desenvolupar.

Per això el mateix Pedro Sánchez deia que dins d'un govern no hi pot haver dos governs diferents.

Dit d'una altra manera: que només acceptaria Podemos si s'avenia a seguir les directrius polítiques que el PSOE decidís. Realment tot es veu més clar quan s'intenta definir l'àmbit polític en què estan situats els dos partits que teòricament havien de constituir una coalició. Podemos es defineix de manera inequívoca com a partit d'esquerra i planteja un programa explícit en aquest sentit. En canvi el PSOE, és realment un partit d'esquerra? El seu programa ho és? Ha estat d'esquerres la seva pràctica política al govern de l'Estat, a les autonomies o als ajuntaments on ha governat? No ha estat més aviat el PSOE un partit que no ha posat en qüestió la

continuitat de les línies bàsiques de l'establishment dominant? Sobre Catalunya, per exemple, ha tingut el PSOE plantejaments diferents dels altres partits d'àmbit estatal? Sens dubte qui més s'ha alegrat del fracàs de la coalició PSOE-Podemos han estat els poders fàctics, aquells que gairebé sempre dominen la situació sense presentar-se mai a cap elecció. Per a aquests poders, el PSOE és una esquerra assumible i tolerable, però Podemos no. Calia, per tant, que no s'arribés a cap acord.

Mentrestant al Parlament de Catalunya ha tingut lloc una sessió rellevant, que el debat d'investidura a Madrid ha mig difuminat, però que cal destacar. Curiosa-

ment, en el marc d'un debat promogut per Ciutadans sobre «la Catalunya real», la CUP, ERC i JuntsxCat van presentar dijous una resolució, aprovada amb el suport dels Comuns per majoria absoluta, defensant l'autodeterminació de Catalunya, demanant la llibertat dels presos polítics i el lliure retorn dels exiliats. I insistint en el rebuig de la monarquia i en la reprovaçió de l'actitud de Felip de Borbó en el seu discurs del dia 3 d'octubre del 2017. Plena unitat independentista en aquest cas i reiteració de l'esperit i de la lletra de la resolució que ja havia aprovat el Parlament l'octubre passat i que el Tribunal Constitucional va anul·lar tot just fa 10 dies.

OMPLINT LA PICA

Laura Massana

COORDINADORA D'ICV BAGES I MEMBRE DE LA COORDINADORA DE CATALUNYA EN COMÚ

TRENCADISSA

No ha pogut ser. El govern de coalició de l'esquerra, que segons totes les enquestes era la preferida per la majoria de la ciutadania, ha estat fallit.

Personalment, més enllà de la frustració, em produeix molta tristesa que les esquerres no hagin estat capaces de posar-se d'acord.

Les maneres i formes del PSOE amb filtracions interessades i –sembla– manipulades del

document amb les propostes d'Unidas Podemos, la desqualificació des del primer dia de Pablo Iglesias. Un PSOE que ha dedicat més esforços a convèncer la dreta perquè li proporcioni la investidura que a fer possible un pacte amb el partit situat a la seva esquerra. Un PSOE que ha tornat a posar Catalunya com a excusa. De fet i com a resum, a cada proposta d'UP hem topat amb una excusa del PSOE.

I el més trist, fer córrer la brama que l'única cosa que impor-

ta a l'esquerra alternativa són les cadires.

Arribades fins aquí, el nostre espai polític també hauria de fer autocrítica, fer el mateix que el PSOE esbombant la negociació no s'hauria d'haver produït. Cal menys exposició mediàtica i més discreció. Sense discreció es produeixen les interferències i es debilita la confiança en l'altre, i sense confiança no és possible construir res, menys encara un acord polític i de govern que no s'ha donat mai a l'Estat fruit del bipartidisme –que alguns creuen encara possible– imperant des de fa 40 anys.

La trencadissa ha estat molt gran però crec que, majoritàriament a la gent d'esquerres, no ens interessa ja de qui és «la culpa» –aquest concepte tan cristià. Ens importa si serà possible tornar a la casella de sortida. Crec que sí, si hi ha voluntat. Sí, si es deixa de culpabilitzar i ambdues parts actuen amb responsabilitat.

Esperem que el PSOE, com a partit amb més escons, prengui l'actitud responsable de voler tornar a la taula de negociacions i no tornar-nos a dur a unes eleccions, i ho faci amb respecte i atenent a la propor-

cionalitat de l'aliat amb qui ha de pactar.

I a Unides Podem i les confluències que sí que tenen la voluntat inequívoca de fer un projecte progressista, cal demanar-los que facilitin l'escenari de negociació per arribar a un bon acord al setembre.

Perquè, o és això, o l'esquerra haurà demostrat que no és digna de posar-li la confiança que ha rebut de les urnes. Amb tot el que això significa: un tripartit de dretes esperant recollir les restes del naufragi.

Tinc la certesa que per part d'UP no quedarà.

EN LLOC D'ANAR ENDAVANT, ANEM ENRERE

TRIBUNA

Ramon Baraldés
DIRECTOR DEL MONTEPIO

Després d'una pròrroga amb relació a la data anunciada de començament d'any, sembla que a partir del dia 1 de setembre arriben els canvis de tarifes a l'autopista, que ja vam anunciar fa mesos, i que penalitzaran tots els vehicles que no utilitzin Teletac o l'aplicació Sate-lise. Amb qualsevol altra forma de pagament, es perdran les bonificacions que s'aplicaven fins ara per a tothom, i es passarà a pagar, tots els dies i a qualsevol hora, el preu desorbitat que té la nostra autopista els caps de setmana.

Un dels cavalls de batalla des de fa més de dues dècades al nostre territori és la reivindicació per a la millora de la mobilitat a la Catalunya Central. Hi ha dèficits molt importants en transport ferroviari. Però l'altre gran punt feble és la suma desastrosa de circumstàncies que formen la carretera C-55 i l'autopista C-16: una carretera de traçat antic i sobresaturada de circulació, i una autopista paral·lela infravalorada i amb preus desorbitats. Per molt que la Generalitat hagi implantat alguns descomptes, és evident que el transvasament de trànsit cap a l'autopista no funciona.

El Montepio, que forma part del Consorci Viari de la Catalunya Central, comparteix i actua en totes les accions de pressió i reivindicació que es duen a terme. Per a la seguretat de la nostra ciutadania, per no perdre competitivitat industrial i empresarial en favor d'altres zones més ben comunicades, exigim:

El desdoblament de la C-55 per aug-

mentar la seguretat en aquesta via i per adaptar-la a les necessitats actuals.

Una eurovinyeta gratuïta mentre no es desdobra la carretera, per poder utilitzar el troncal de l'autopista entre Manresa i Sant Vicenç de Castellet com a ronda exterior de Manresa (tal com ja s'ha fet a Girona, amb resultats molt positius).

Universalització dels descomptes a l'autopista, sense limitacions de franges horàries, per afavorir el transvasament real i efectiu de trànsit cap a aquesta via.

És inevitable que ens sentim decebuts, molestos i culpables perquè no acabem de sortir-nos-en a l'hora d'aconseguir que es facin realitat aquestes reivindicacions que no són només de les institucions de les nostres comarques, sinó que són un clam clar de la ciutadania i de l'àmbit empresarial. I estem convençuts que ens queda encara feina a fer per aconseguir una unitat política i institucional, que ens uneixi a tots

en una sola veu per reclamar millores a les infraestructures viàries i ferroviàries. No és un caprici. És un acte de justícia cap a les nostres comarques.

I mentrestant, tenim entre mans una altra batalla: hem d'impedir que els canvis que s'aplicaran a partir del dia 1 de setembre es converteixin en una via de recaptació monetària a favor de la gran empresa explotadora de l'autopista.

Cal que entre tots garantim que la informació arribi a tots els col·lectius, amb especial incidència en el món empresarial. Les últimes dades ens diuen que el 40% dels vehicles que passen per l'autopista no fan servir dispositius de pagament dinàmic i que, d'aquests, un 95% –segons dades de la Generalitat– són empreses o autònoms. Seran, doncs, els grans castigats si no posem fil a l'agulla per començar a revertir aquesta situació d'injustícia que patim, fa dècades, a les nostres comarques.